

Arrest

**nr. 139 305 van 24 februari 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 1 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. PEETERS, loco advocaat S. VAN ROSSEM, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Egyptische nationaliteit, diende op 28 september 2011 een eerste asielaanvraag in die werd afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 25 september 2014 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens een weigeringsbeslissing. Op 13 oktober 2014 diende verzoeker, zonder België verlaten te hebben, een tweede asielaanvraag in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 14 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.4. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Maghagha in de provincie Al-Menia en bezit u de Egyptische nationaliteit. U bent orthodox christen. Begin september 2009 kwam u in België aan. Op 28 september 2011 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België. U en uw familie werden bedreigd door de vader van een vrouwelijke collega van u, die u ervan verdacht haar bekeerd te hebben en een relatie met haar te hebben. Daarnaast werd u meermaals geviseerd in een aanslag. Bij één van die incidenten stierf uw broer door een opzettelijke aanrijding. U sloeg op de vlucht nadat u had vernomen dat er een arrestatiebevel voor u was uitgevaardigd. Op 10 april 2014 weigerde het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er niet het minste geloof kon gehecht worden aan uw asielaanvraag, onder andere omdat u na het voorgehouden arrestatiebevel en twee door u aangehaalde lopende rechtszaken tegen u in Egypte probleemloos een paspoort heeft verkregen en omdat u niet op de hoogte was van de reden van het arrestatiebevel noch van de stand van zaken van de twee rechtszaken in Egypte die na uw vertrek tegen u werden aangespannen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hechtte evenmin enig geloof aan uw relaas en bevestigde deze beslissing op 25 september 2014. Verder merkte de Raad op dat het Commissariaat-generaal terecht oordeelde dat hoewel de situatie voor Koptische christenen zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zonder naar Egypte te zijn teruggekeerd, diende u vervolgens op 13 oktober 2014 een tweede asielaanvraag in. U beroept zich op dezelfde motieven die u uiteenzette in uw eerste asielaanvraag. U stelde dat u twee brieven verwacht van een Egyptische rechtbank waaruit moet blijken dat u een drietal maanden geleden veroordeeld werd. In één zaak zou u zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar en een geldboete van 10.000 Egyptische Pond voor het in een slecht daglicht plaatsen van de islam. In een tweede zaak zou u zijn veroordeeld tot 15 jaar cel wegens verkrachting. U benadrukte dat u veroordeeld werd op basis van valse beschuldigingen. In geval van terugkeer naar Egypte vrees u – net zoals uw broer – vermoord te worden. U wordt immers ook bedreigd door een islamitische groep uit uw wijk, die tevens achter de valse beschuldigingen zit. U linkt deze veroordelingen en de gevreesde problemen met een islamitische groepering rechtstreeks aan de problemen die u bij uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. Bij uw tweede asielaanvraag was u in het bezit van uw Egyptische identiteitskaart en uw diploma en de erkenning ervan door de Vlaamse Overheid als gelijkwaardig met de Vlaamse graad ‘Bachelor in het bedrijfsmanagement’.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw tweede asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In het kader van uw tweede asielaanvraag verwijst u naar twee gerechtelijke beslissingen en uw vrees verdere problemen te kennen met een islamitische groepering die aan de basis van uw problemen liggen. Er dient te worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet (DVZ, 2de AA, vraag 15 en vraag 18), met name uw vrees voor de familie van uw vrouwelijke collega die u ervan beschuldigt een relatie met haar gehad te hebben en haar bekeerd te hebben en vervolgens uw vrees voor problemen met de Egyptische autoriteiten. Er dient te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U bracht geen enkel element aan dat een ander licht kan werpen op de beoordeling gedaan door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. U legde de gerechtelijke stukken waarover u sprak overigens niet neer. U stelde enkel dat u deze in de nabije toekomst verwacht.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Uw voorgelegde documenten wijzigen voorgaande beslissing niet. Uw identiteit en scholing staan immers niet ter discussie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd.8 april 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen wekeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. De maand maart 2014 was de rustigste maand sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geïsoleerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In het najaar van 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geïsoleerd werd, duidelijk afgenomen. Sinds de schietpartij in de wijk al-Warraq (Cairo) dd. 20 oktober 2013 werd er immers geen melding meer gemaakt van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande er zich in de Sinaï met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenestammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen. Deze Egyptische tak van Al-Qaeda pleegt af en toe ook aanslagen buiten Sinaï. De door hen uitgevoerde terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van het Egyptische het leger en politie geïsoleerd worden. Het Egyptische leger reageert hierop door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen

elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken

2.1. Verzoeker voegt volgende nieuwe stukken bij zijn verzoekschrift: “3. Recente mediaberichtgeving mbt de situatie in Egypte; 4. Uittreksel Annual report US Commission on International Religious Freedom dd.30.04.2014”.

2.2. Ter terechtzitting legt verzoekende partij een kopie voor van haar paspoort dat zij in 2009 in België heeft aangevraagd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt: “De aanvraag van verzoeker werd niet in overweging genomen door het CGVS daar het CGVS meent er geen nieuwe elementen zijn die aan de orde zijn, die de kans aanzienlijk groter zou maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 84/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 84/4 in aanmerking komen [wellicht wordt bedoeld 48/4 en 48/3 van de Vreemdelingenwet]. Verzoeker is van mening dat er wel degelijk sprake is van nieuwe elementen en dat zijn aanvraag bijgevolg wel in overweging diende genomen te worden.

Bovendien schendt de beslissingen van het CGVS de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: - redelijkheidsbeginsel: Dit betekent dat als het CGVS een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid moet doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen. Dat het duidelijk is dat het CGVS dit beginsel flagrant schendt, door geen rekening te houden met de belangen van verzoekers!

- Zorgvuldigheidsbeginsel: De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen. Het CGVS heeft nagelaten de situatie van verzoekers grondig te onderzoeken. Men onderzoekt niet of verzoekers terug kunnen keren naar hun land van herkomst

- Motiveringsplicht:

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .1. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.”

3.2. Verzoeker herhaalt dat hij Egypte is moeten ontvluchten “uit schrik voor zijn leven. Dat hij verschillende malen het slachtoffer was van een aanslag en zijn broer zelfs vermoord werd! Dat hij steeds eensluidende verklaringen heeft afgelegd en bijgevolg niet begrijpt waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden! Verzoeker is tevens van mening dat de nieuw aangebrachte documenten en informatie wel degelijk in overweging dienen te worden genomen in het kader van zijn eerste asielaanvraag, en dat deze de gegronde vrees in hoofde van verzoeker wel degelijk bewijzen. Hij gaat niet akkoord met bovenstaande stelling van het CGVS en wenst het volgende op te merken. Verzoeker zijn vorige asielaanvraag is geweigerd omwille van het feit dat men geen geloof hechtte aan de verklaringen

van verzoeker. Verwerende partij verwijst naar de vorige beslissing, doch weigert de huidige situatie in het land van herkomst grondig te onderzoeken. Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat verzoeker bijkomende verklaringen heeft afgelegd en bijkomende documenten heeft neergelegd. Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden! Dat dit echt onbegrijpelijk is voor verzoeker! Hij heeft immers steeds eensluidende en duidelijke verklaringen afgelegd. Het is dan ook onbegrijpelijk voor verzoeker waarom verwerende partij nu weigert hier rekening mee te houden. Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij zich in een vicieuze cirkel bevindt: er is nog steeds sprake van een gegronde vrees in hoofde van verzoeker, indien hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker heeft er dan ook alles aan gedaan om zijn asielaanvraag te staven en hoopt spoedig bijkomende stukken te kunnen voegen. Toch blijft het CGVS verwijzen naar zijn eerste asielaanvraag, zonder zelfs rekening te houden met de nieuwe bewijsstukken en feiten.

Het lijkt wel alsof, indien men een eerste negatieve beslissing ontvangt van het CGVS, men gedoemd is om een negatieve beslissing te ontvangen m.b.t. een volgende aanvraag. Zelfs indien men nieuwe elementen en nieuwe documenten naar voor brengt te meer daar deze duidelijk zijn gegronde vrees aantonen!

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst! Zijn leven is er in gevaar! Hij heeft dan ook het nodige gedaan om de nodige informatie te verzamelen en heeft een nieuwe asielaanvraag ingediend. Hij heeft gehandeld naar de bevoegde regelgeving, en is van goede wil."

Verzoeker stelt dat de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet terecht werd genomen. Volgens verzoeker voldoet hij wel degelijk aan de criteria uit de Conventie van Genève en dient hij als vluchteling te worden erkend, of ondergeschikt het statuut van subsidiaire bescherming te krijgen.

3.3. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 5 november 2014 in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

3.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag." Verzoeker meent dat de nieuwe feiten wel degelijk beantwoorden aan de vereisten van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.6. Huidig beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad mag echter geen uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw

element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

3.6.1. Verzoekende partij betwist niet dat haar asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als deze die zij eerder heeft aangebracht maar meent dat de documenten en informatie belangrijk zijn en de recente situatie ernstig verstoort is. Verzoekende partij herhaalt haar asielrelaas en stelt dat zijn identiteit noch godsdienst worden betwijfelt.

3.7. In het arrest van de Raad van 130 210 van 25 september 2014 werd inzake verzoeker aldus beslist:

De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas.

Vooreerst wordt de ernst van verzoekers vrees voor vervolging ernstig ondermijnd door verzoekers houding. Hoewel verzoeker zijn land van herkomst eind augustus 2009 verliet en stelt begin september in België te zijn toegekomen (stuk 5, gehoorverslag, p. 14, 15), vroeg hij immers pas op 28 september 2011 asiel aan. De verklaring van verzoeker dat hij geen documenten had en kennissen in België hem zeiden dat asiel aanvragen gevaarlijk is, kan deze nalatigheid van verzoeker geenszins verschonen.

Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn vader reeds op 16 of 17 juni 2009 in het bezit kwam van de door verzoeker RvV neergelegde kopie van zijn arrestatiebevel, maar dit pas in 2011 zou hebben opgestuurd (stuk 5, gehoorverslag, p. 17, 18). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker dit document niet sneller kon verkrijgen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegt omtrent zijn paspoort. Zo verklaarde hij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij een paspoort had in Egypte, dat hij had aangevraagd toen hij aan de universiteit studeerde. Verzoeker weet echter niet meer tot wanneer dit paspoort geldig was. Dit paspoort zou bij een verwant van verzoeker zijn achtergebleven en verzoeker weet niet of deze verwant hem dit paspoort kan bezorgen (stuk 5, gehoorverslag, p. 13, 14). Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker in het kader van een medische regularisatieaanvraag een paspoort heeft voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien werd dit paspoort aan verzoeker afgeleverd op 1 oktober 2009 in Brussel (stuk 4). De Raad kan dan ook geen enkel geloof hechten aan verzoekers verklaring nooit een nieuw paspoort te hebben aangevraagd (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Tevens merkt de Raad op dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker nadat er een arrestatiebevel tegen hem zou ingesteld zijn op 19 juni 2009 en terwijl er twee rechtszaken tegen hem lopen in Egypte, probleemloos een paspoort heeft verkregen bij de Egyptische ambassade in Brussel op 1 oktober 2009 (stuk 5, gehoorverslag, p. 12, 16, 17, 18, 19, 29). Het feit dat verzoeker vrijwillig een paspoort aanvraagt bij de Egyptische ambassade toont immers aan dat verzoeker geen gegronde vrees voor de Egyptische autoriteiten koestert, in tegenstelling tot hetgeen hij beweert. Daarnaast stelt verzoeker ook nooit een andere poging te hebben gedaan om zijn verblijf in België te regelen (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Geconfronteerd met het feit dat hij een medische regularisatieaanvraag indiende stelt verzoeker slechts dat hij inderdaad een medisch dossier heeft, maar dat hij niet weet of dit gebruikt werd om verblijfsdocumenten te krijgen aangezien dit volgens hem via asiel gebeurt. Het is echter geenszins aannemelijk dat verzoeker verklaart niets te weten over deze aanvraag (stuk 5, gehoorverslag, p. 30). Tevens blijkt uit verzoekers houding geenszins een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker wist immers reeds op 6 mei 2009 dat hij het doelwit van de aanrijding op zijn broer was (stuk 5, gehoorverslag, p. 12, 21). Na de aanrijding van zijn broer werd verzoeker nog driemaal bedreigd en werd hij op 10 juni 2009 driemaal beschoten (stuk 5, gehoorverslag, p. 24, 26). Bovendien stelt verzoeker reeds sinds eind 2008 of begin 2009 problemen te hebben gehad met de familie van zijn vrouwelijke collega (stuk 5, gehoorverslag, p. 20). Toch zou verzoeker gedurende deze periode gewoon thuis blijven wonen zijn en blijven werken en pas op 19 juni 2009, nadat hij te weten gekomen was dat er een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd, gevlucht zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6, 12, 16, 17, 19, 26). Verzoeker legt overigens tegenstrijdige verklaringen af omtrent het tijdstip waarop hij op de hoogte werd gebracht van het arrestatiebevel en naar Caïro vluchtte. Zo verklaarde verzoeker aan het begin van het gehoor dat hij op 20 juni 2009 naar Caïro vluchtte (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Tevens stelt verzoeker dat hij reeds op 16 of 17 juni 2009 op de hoogte werd gebracht van het arrestatiebevel (stuk 5, gehoorverslag, p. 17, 18). Even later stelt verzoeker daarentegen dat hij pas op 19 juni 2009 van het bestaan van het arrestatiebevel afwist (stuk 5, gehoorverslag, p. 26). Verzoeker weet verder niet wat de officiële beschuldiging in het arrestatiebevel is (stuk 5, gehoorverslag, p. 18, 19). Verzoeker zou hier ook nooit naar hebben geïnformeerd bij de informant die een kopie van het arrestatiebevel aan zijn vader bezorgde (stuk 5, gehoorverslag, p. 17, 18, 19). Voor zover verzoeker stelt dat hij hier geen tijd voor had omdat hij onmiddellijk diende te vluchten, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde reeds twee of drie dagen eerder op de hoogte te zijn gebracht van het feit dat er een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd (stuk 5, gehoorverslag, p. 17, 18, 19). Verzoeker zou ook nooit een advocaat geraadpleegd

hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 28). Verzoeker blijkt, ondanks het feit dat hij drie weken voor het gehoor nog contact had met zijn vader, ook geenszins op de hoogte van de huidige stand van zaken in de twee rechtszaken die tegen hem zouden lopen in Egypte (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 12, 29). Verzoeker weet niet of er in deze zaken reeds een vonnis werd geveld en stelt slechts geen verdere informatie te hebben over deze zaken (stuk 5, gehoorverslag, p. 29). Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat verzoeker niet de minste poging heeft ondernomen teneinde meer over het gebeuren te weten te komen, in het bijzonder omdat hij verklaart nog familie te hebben in de regio die weten wat er aan de hand is (stuk 5, gehoorverslag, p. 29). De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent deze rechtszaken die tegen hem zouden lopen, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofdte en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen geenszins stroken met de door hem neergelegde documenten. Zo verklaarde verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn broer overleed op 6 mei 2009 nadat hij werd aangereden (stuk 5, gehoorverslag, p. 12, 13, 21, 22). De overlijdensakte zou echter pas op 7 mei 2009 zijn opgesteld (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Uit de door verzoeker neergelegde overlijdensakte van zijn broer blijkt echter dat hij op 7 mei 2009 overleed en dat de overlijdensakte werd opgesteld op 8 mei 2009. Dit strookt ook geenszins met het feit dat verzoeker in het proces-verbaal van 6 mei 2009 verklaart dat zijn broer onmiddellijk en ter plaatse stierf. Met betrekking tot het proces-verbaal van 10 juni 2009 verklaart verzoeker dan weer dat dit werd opgesteld op dezelfde dag als het schietincident (stuk 5, gehoorverslag, p. 24). In het proces-verbaal van 10 juni 2009 zelf verklaart verzoeker daarentegen dat hij de dag voordien beschoten werd. De Raad merkt verder op dat deze door verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde documenten slechts fotokopieën betreffen. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker verklaarde in 2003 gedurende vier maanden gearresteerd te zijn geweest, na een aanval tegen de kerk en de bisschop. Verzoeker werd echter niet in beschuldiging gesteld en werd wegens gebrek aan bewijzen tegen hem vrijgelaten. Bovendien bleef verzoeker nadien zijn activiteiten voor de kerk zonder problemen verderzetten, hoewel dit hem verboden werd, en woonde verzoeker nog meer dan zes jaar in Egypte (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11, 12, 15). Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij omwille van deze reden nog een actuele vrees voor vervolging dient te koesteren.

2.5. Daarnaast oordeelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming”.

3.8. De bestreden beslissing stelt inzake de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen in huidige asielaanvraag: “In het kader van uw tweede asielaanvraag verwijst u naar twee gerechtelijke beslissingen en uw vrees verdere problemen te kennen met een islamitische groepering die aan de basis van uw problemen liggen. Er dient te worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet (DVZ, 2de AA, vraag 15 en vraag 18), met name uw vrees voor de familie van uw vrouwelijke collega die u ervan beschuldigt een relatie met haar gehad te hebben en haar bekeerd te hebben en vervolgens uw vrees voor problemen met de Egyptische autoriteiten. Er dient te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U bracht geen enkel element aan dat een ander licht kan werpen op de beoordeling gedaan door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. U legde de gerechtelijke stukken waarover u sprak overigens niet neer. U stelde enkel dat u deze in de nabije toekomst verwacht.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen”.

3.9. Verzoeker gaat hiermee niet akkoord, maar brengt geen argumenten aan die de motieven waarop de commissaris-generaal zich steunt om tot bovenstaande vaststellingen te besluiten, te weerleggen. Deze blijven dan ook staande.

3.10. Verzoekende partij meent dat de recente situatie van Egypte en van de christen bevolking van Egypte onvoldoende in rekening werd gebracht en dat het “onredelijk [is] van het CGVS om zijn tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen en zelfs te weigeren om deze te onderzoeken, louter en alleen omdat verzoeker een negatieve beslissing mocht ontvangen m.b.t. zijn eerste asielaanvraag”. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert heeft de commissaris-generaal een grondige analyse gemaakt van de situatie in Egypte en van de christenen in Egypte.

3.10.1. Waar verzoekende partij meent dat de informatie waarop de commissaris-generaal steunt niet recent genoeg is, kan uit de update 'Egypte Veiligheidssituatie van 3 december 2014', toegevoegd aan de nota van verwerende partij, en uit het pleidooi ter terechtzitting van verwerende partij inzake deze update, blijken dat deze beoordeling nog steeds actueel is. Bovendien leidt een update van een mensenrechtenrapport niet noodzakelijk tot een andersluidende conclusie. Minstens wordt dit niet door verzoekende partij aangetoond met de verwijzing naar www.ecoi.net/egypt en "het rapport van de "US Commission on International Religious Freedom dd. 30.04.2014". Immers uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie kan blijken dat met de verzoekende partij ook de commissaris-generaal erkent dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen.

"Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijsenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. De maand maart 2014 was de rustigste maand sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geïsoleerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In het najaar van 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geïsoleerd werd, duidelijk afgenomen. Sinds de schietpartij in de wijk al-Warraq (Caïro) dd. 20 oktober 2013 werd er immers geen melding meer gemaakt van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande er zich in de Sinai met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen. Deze Egyptische tak van Al-Qaeda pleegt af en toe ook aanslagen buiten Sinai. De door hen uitgevoerde terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van het Egyptische leger en politie geïsoleerd worden. Het Egyptische leger reageert hierop door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement".

3.11. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Verzoekende partij geeft niet aan hoe de door haar toegevoegde krantenartikelen de beoordeling in de bestreden beslissing kunnen onderuithalen. Immers noch de aard van het conflict, noch het profiel van de slachtoffers en doelwitten van het geweld zijn gewijzigd. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Egypte willen reizen en niet slaat op Egyptische staatsburgers.

Het verzoekschrift beperkt zich louter tot het zeer summier herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het beknopt uiteenzetten van enkele theoretische beschouwingen, en het op algemene wijze ontkennen van de vaststellingen van de bestreden beslissingen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers' asielerelaas, te ontcrachten.

3.12. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

3.13. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

3.14. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

3.15. Waar verzoeker in fine vraagt om, in subsidiaire orde, de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.17. Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK